

HEIDI  
RICE

SVAJOK  
ATSARGIAI

# Siekti, ko trokšti

Svajonų  
ROMANAI

Knygute.lt

**Heidi Rice**

**SIEKTI,  
KO TROKŠTI**

Dviejų knygų serija  
***“Svajok atsargiai”***  
Antra knyga

Versta iš Heidi Rice,  
*The CEO's Impossible Heir*, 2022  
© Heidi Rice, 2022

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su  
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.  
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar  
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį  
draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai  
skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą  
kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti,  
platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti,  
teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be  
raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė  
atsakomybė.

© Ana Gorbatova, dizainas, 2024

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2024

© Ugnė Budvytytė, vertimas iš anglų kalbos, 2024

ISBN 978-609-03-0975-9

Elektroninė versija © [Knygute.lt](http://Knygute.lt), 2024

# 1

Rosas de Kortnis, prieš penkias minutes nupudęs sraigtasparnį ant skardžio vakarinėje Airijos pakrantėje, įžengė į senąją koplyčią.

Koplyčia įspūdingose būsimos svainio žemėse, išpuošta švytinčiomis lemputėmis ir kvepiančiomis žiemos gėlėmis, pilna nepažįstamų žmonių.

*Būsimo svainio, kokia nesąmonė.*

Susirinkę svečiai žvilgtelėjo į Rosą, traukiantį link altoriaus prie stovinčios laimingos poros, kaip tik sakančios įžadus. Jaunikis vilkėjo dizainerio kurtą pilką kostiumą, o nuotaka, kvailai miela ir patikli Roso sesuo Keitė, pasidabinusi apdaru iš balto šilko ir nėrinių.

Žingsniai, aidintys ant seno akmens, vargiai girdėjosi per jo paties širdies plakimą, o krūtinę gniaužė įniršis.

Keitė vakar jam atsiuntė žinutę – mandagiai paprašė nedalyvauti vestuvių ceremonijoje. Pirmąsyk per pastaruosius mėnesius teikėsi atsakyti į jo skambučius ar žinutes. Regis, turėjo jam „pasakyti keletą svarbių dalykų“ – ir tai reikėjo padaryti švelniai ir taktiškai – apie naująjį savo

sužadėtinį, airių milijardierių Konalą Oriordaną, su kuriuo Rosas buvo susitikęs tik kartą prieš penkis mėnesius Londono operoje.

*Švelniai ir taktiškai, kokia nesąmonė.*

Tas vyras – banditas, žiaurus, valdingas banditas – Keitei per prastas kaip ir pirmasis jos vyras, už kurio ištekėjo būdama vos devyniolikos, kai jam gyventi tebuvo likę pora savaičių.

Pirmą kartą Keitei tuokiantis Rosas elgėsi netinkamai. Nepritardamas netikusiam sprendimui tekėti už Tomo, nusišalinęs laukė, kol ji pati susipras. Keitė, žinoma, nesusiprato, nes buvo romantikė. Tad ištekėjo už Tomo. Šiam mirus, Rosas su Keite vienas kitam penkerius metus neištarė nė žodžio, kol atsitiktinai susitikus operoje gruodžio mėnesį jos sužadėtinis airis – Rosas tada jo visai nepažinojo – jį užpuolė.

Ne, šįkart Rosas nedarys tokios klaidos. Šįsyk jis ramiai nestebės, kaip sesuo teka už dar vieno vyro, kuris ją įskaudins.

Galbūt neturėjo teisės kištis į jos gyvenimą. Jai dvidešimt ketveri, ne devyniolika. Tiesą sakant, Rosas niekad nebuvo itin rūpestingas brolis – apie savo pusiau seserį nieko nė nežinojo, kol jai sukako keturiolika metų, ir jos motina – viena iš jo tėvo buvusių meilužių – mirė. Tada

Jis mėgino elgtis tinkamai, mokėjo už brangias mokyklas ir koledžą, viešai pripažino ją priklausant de Kortnių šeimai. Jo tėvas, žiaurus ir savanaudis, dar būdamas gyvas kategoriškai atsisakė tai padaryti.

Nors Rosas ir Keitė niekada nebuvo artimi, jis negalėjo leisti jai ištekėti už Oriordano, bent neparodęs, kaip dėl to jaučiasi.

Artinantis prie altoriaus vis daugiau galvų gręžėsi į jį. Ceremonijos žodžiai buvo vos girdėti per griaustinį, gaudžiantį jo ausyse.

Jis nebūtų to daręs per ceremoniją tarsi gotikinio romano ar Holivudo filmo veikėjas. Bet Keitė nepaliko pasirinkimo. Neatsakė nė į vieną žinutę ar elektroninį laišką, kuriuos jis siuntė norėdamas atkurti ryšį po nesėkmingo susitikimo operoje prieš penkis mėnesius. Jos tikinimai, kad teka už Oriordano, nes beprotiškai jį myli, Roso taip pat nė kiek nenuramino.

Ar tas vyras jo seserį pakerėjo pinigais ir grožiu? O gal jis panašus į jų tėvą, negailestingai valdžiusį savo gyvenimo moteris?

Pačiame ceremonijos įkarštyje Roso akys užkliuvo už jaunos moters, stovinčios jaunikio dešinėje. Už rankos ji laikė mažą berniuką, vilkintį vaikišku kostiumu.

Raudoni plaukai papuošti laukų gėlėmis. Roso kūną persmelkė karštis, adrenalinas ir atpažinimo jausmas, jis vos nesuklupo – vieną siaubingą akimirką ir vėl buvo Vestmorlando vasaros pokylyje, kur prieš ketverius metus šoko su jį tąnakt užbūrusia ir pakerėjusia dailia moterimi.

*Ar tai ji?*

Nematė jos veido, tik nugarą, nuogus pečius, grakščią kaklo liniją, viliojantį krūties linkį, liekną juosmenį ir ilgas kojas. Pakėlus akis į viršų žvilgsnis užkliuvo už blyškios kaklo odos, kurią akcentavo garbanos, krentančios nuo viršugalvio.

Jis papurtė galvą bandydamas susikaupti ir nepaisyti sukilusio karščio, tokio nepakeliamo, kad akimirką neteko sveiko proto.

*Nebūk juokingas. Tai negali būti ji. Paveikta stiprių emocijų atmintis krečia bjaurius pokštus – būtent dėl to kaip įmanydamas vengė tokių dramų.*

Mergina, kurios vardo nežinojo, tą naktį jį apžavėjo. Jos muzikalus airiškas akcentas ir nežemiškas grožis – vilnijantys raudoni plaukai, beveik permatoma oda ir skvarbios mėlynos akys

- apsvaigino ir jis neteko proto.

Prisiminus, kas įvyko tąnakt sode, karštis suplūdo tiesiai į tarpkojų. Lempos magiškai nušvietė švelnią jos odą. Švelnų jazminų ir prinousių obuolių aromata nustelbė jos susijaudinimo kvapas. Trūkčiojančios malonumo aimanos vedė jį iš proto, galiausiai įsiskverbęs į ją Rosas panardino juodu į užmarštį...

Jie mylėjosi - tiksliausiai buvo seksas be ribų - atsirėmę į obelį, ne toliau negu trisdešimt jardų nuo šurmuliuojančio vakarėlio.

Bet tai, kas atrodė beviltiškai aistringa ir netgi keistai romantiška - o Rosas nebuvo romantikas - peraugo į gėdingą maniją... Tąnakt jai pabėgus, tarsi, kaip jis suvokė vėliau, nesąmoningai atkartojant Pelenės istoriją, Rosas jos ieškojo kaip pamišęs. O po trijų savaičių, kai mergina neatskleisdama numerio susisiektė su juo ir naudodamasi gerai apgalvotu melu, jog laukiasi, tikėjosi išpešti pinigų, atsitrenkė į šaltą ir kietą realybės sieną.

Taip baigėsi jo aistringa fantazija apie Pelenę. Tik, žinoma, jis vis dar pernelyg daug apie ją galvojo. Po galais, vis dar instinktyviai reaguodavo pamatęs minioje moterį tokios spalvos plaukais ar panašiai pakreipusią galvą. Tai erzino ir siutino, ką jau kalbėti, kad buvo



siaubingai neparanku. Nesuvaldoma reakcija jį paveikė būtent dabar, kai galėjo labiausiai pakentti.

- Jeigu kuris vyras ar moteris žino bet kokią teisėtą priežastį, kodėl šie du žmonės negali būti sujungti šventais santuokos saitais, tegu kalba dabar arba nutyla amžiams, - kunigo balsas Rosą iš prisiminimų sugrąžino į dabartį.

Atplėšęs akis nuo nenusakomai gražaus pamergės kaklo mintyse liepė sau susiimti ir nuslopinti tarpukojoje susikaupusį karštį.

Rosas sekundę stovėjo sustingęs, nirdamas buvęs priverstas viešai imtis tokių drastiškų veiksmų, tačiau žinodamas negalintis leisti šiai akimirkai, kad ir kokia ji būtų banali, išblėsti. Keitė jam nepaliko išeities.

- Aš prieštarauju, - pasakė jis, ir pakvaišęs airis su Keite atsisuko į jį.

Minia aiktelėjo. Keitės akys išsiplėtė:

- Rosai? Ką čia veiki?

Jaunikio veidas, kurį Rosas jau buvo matęs prieš penkis mėnesius operoje, degė įniršiu. Dėl susirūpinimo sesers gerove septynias valandas skrendant per Atlanto vandenyną jam suko pilvą, o dabar nerimas virto akmeniu.

*Manai, man rūpi, kad susierzinau, drauguži? Neleisiu jos vesti, kol įsitikinsiu, kad neįskaudinsi.*

- Ką aš čia veikiu? - pasakė jis kaip įmanydamas nerūpestingai, nors nerimas ir įniršis jį smaugė. - Aš prieštarauju šioms vedyboms, iki būsiu tikras, kad tu, Keite, nori būtent to. - Laimė, mintys po to nemalonaus triuko, kurį jam iškrėtė prisiminimai, nuskaidrėjo.

Tada nutiko pats keisčiausias dalykas - Keitė ir jos jaunikis airis ignoruodami jį pasisuko kairėn.

- Karmela, labai atsiprašau, - sušnabždėjo jo sesuo.

- Mela, išvesk iš čia Maką, - paliepė tas beprotis tokiu balsu, kad nekilo noro ginčytis.

Tada kairėn pažvelgė ir Rosas - suprato, jog tie žodžiai skirti jaunai moteriai, jo dėmesį patraukusiai prieš keletą akimirkų.

Atpažinęs ją Rosas pasijuto, tarsi lėkdamas visu greičiu į jį būtų įsirėžęs garvežys.

Nuožmios mėlynos akys spindėjo tarsi safyrai, švytėjo iš nuostabos. Ryškūs plaukai tik pabrėžė raudonį, nuspalvinusį blyškius bruožus... jausmas toks, tarsi kas būtų stipriai smogęs jam

į krūtinę.

Ji vėl užliejo karštis, tada ištiko šokas. Nerimas, kamuojantis jau keletą valandų, nuo pat tada, kai norėdamas apsaugoti seserį nusprenė skristi per Atlanto vandenyną, pilotuoti sraigtasparnį į šias Dievo apleistas valdas, dabar pavirto kažkuo itin jautriu ir skausmingu.

*Tai tikrai ji.*

– Mamyte, kas tai per vyras?

Roso žvilgsnis nukrypo į mažą berniuką, stovintį šalia moters. Vaikiškas balsas, nuspalvintas švelnaus akcento, sklaidė suaugusiųjų įtampą.

Suko pilvą, širdies plakimas sulėtėjo, o emocijos, sukilusios krūtinėje, pasidarė keistai nepermatomos, tarsi įžengęs į tirščiausią rūką nebegalėtų rasti kelio atgal.

Jis žvelgė į iš smalsumo suapvalėjusias stubinamas melsvai žalias vaiko akis, dailius bruožus, susiraičiusias trumpas šviesias garbanas. Bet viskas, ką regėjo, buvo jis pats – maždaug ketverių metų, įamžintas su motina vienintelėje kada nors matytoje nuotraukoje iš savo vaikystės. Tai buvo dar prieš jo plaukams patamsėjant, prieš jai numirštant. Tą nuotrauką tėvas su didžiausiu malonumu sudegino jam prieš akis

prieš išsiųsdamas jį į internatą.

*Liaukis verkšlenęs, berniuk. Tavo motina buvo silpna. Juk nenori būti kaip ji?*

- Ką... - vos girdimai sušvokštė jis, siaubo kupiną žvilgsnį įsmeigdamas moteriai į veidą. - Kaip?..

*Ne. Ne. Ne.*

Tai negalėjo būti tiesa. Tai neįmanoma. Tai tik sapnas... ne sapnas, o gyvas košmaras.

Jis pirštais spaudė smilkinius, žvilgsnis šokčiojo nuo berniuko prie moters.

Negali būti, kad tai jo vaikas... balsas galvoje viską neigė. Jis padarė viską, kad šito išvengtų. Negi tai iš tikrųjų vyksta?

Aplėbusi ranka berniuko pečius ji atsistojo tarsi skydas, saugodama vaiką nuo Roso žvilgsnio.

- Viskas gerai, Makai, - tarė ji pažįstamu, bet piktu, tačiau ne mažiau viliojančiu balsu. Drąsi ir įžūli tarsi jaunoji Valkirija, sauganti savo vaikus. - Šis žmogus - niekas.

Jis žengė prie jos, tarsi pasiryžęs padaryti... ką nors!

*Ką, po velnių, bandai apgauti?*

Jis neturėjo supratimo, ką daryti! Šokas buvo

toks stiprus, kad jis neteko laiko ir vietos nuovokos, įprastos savikontrolės.

Staiga jam ant peties atsiradusi ranka timplėlo jį atgal.

– Pasitrauk nuo mano sesers, šunsnuki.

Rosui atpažinus, kad tai pakvaišęs jaunikis, Keitė puolė maldauti abiejų nurimti. Tačiau jis tik stovėjo ir stebėjo, kaip jo karštoji Pelenė paėmusi vaiką už rankos greitai žingsniu patraukė į zakristiją.

*Ji ir vėl nuo manęs bėga.*

Mintimis sugrįžo į sodą, kur išgyvendamas stulbinamą orgazmą stebėjo, kaip panikos apimta ji dingsta mėnesienoje.

Užuot mėginęs atsikratyti svaigulio ir bėgęs paskui ją, stovėjo sustingęs. Jo akys pagavo berniuko, kuris laikėsi tvirtai apkabinęs motinai kaklą, žvilgsnį. Tas kaklas tiek dabar, tiek prieš visus tuos metus jį vedė iš proto.

– Nešdinkis. – Jaunikis atsuko jį į save. – Tavęs čia nekvieta ir nesi čia pageidaujamas.

– Patrauk rankas, – tesugebėjo atsakyti Rosas, išsilaisvindamas iš gniaužtų.

Jis nususuko, ketindamas sekti paskui ją ir berniuką, tačiau judesiai buvo sustingę, mechaniški. Širdis daužėsi į krūtinės ląstą, o įkarštis,

sukilęs apie ją pagalvojus, tik dar labiau trikdė.

Oriordanas sugriebė jį už rankos:

- Sugrįžk, prakeiktas kalės...

Rosas sugniaužė kumštį, pasiruošęs pritvoti tą šunsnukį tarsi musę, tačiau nesugebėdamas aiškiai mąstyti ar koordinuoti judesių, užsimojęs trenkti vyrui į galvą nepataikė.

Atsakomojo smūgio neteko laukti, tad Rosui beliko tik stengtis jo išvengti. Nudiegė žandikaulį, galva atsilošė atgal.

Apėmusi migla tik dar patamsėjo.

- Įspūdingas smūgis, - sumurmėjo susiėmęs už skausmu degančio veido, jausdamas burnoje plintant metalo skonį, ir kluptelėjo atatupstas.

Prieš panyrant į begalinę tamsą, galvoje sukosi tik viena mintis.

*Kaip ji galėjo man padovanoti vaiką... juk niekada negalėsiu būti tėvu?*

## 2

*- Šalin iš kelio. Patys sakėt, jokių galvos sutrenkimo ženklų. Norėčiau iš čia kuo greičiau dingti....*